

การตรวจสอบผู้เผยพระวจนะ

"ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อทุกๆ วิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณนั้นๆ ว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้เผยพระวจนะเท็จจำนวนมากได้ออกมาในโลก"

(1 ยอห์น 4:1)

พระเจ้าทรงจัดเตรียมผู้เผยพระวจนะไว้เสมอเพื่อนำทางประชากรของพระองค์ไปสู่หนทางที่ถูกต้อง อย่างไรก็ตาม ไม่ใช่ทุกคนที่อ้างว่าเป็นผู้เผยพระวจนะจะได้รับการทรงเรียกจากพระเจ้า

แม้แต่ผู้เผยพระวจนะที่แท้จริงบางคนก็อาจหลงทางไปจากภารกิจของตนเพราะความโลภในเงินทอง จนกลายเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จ ดังเช่นกรณีของเชไมอาห์ ผู้ซึ่งรับสินบนเพื่อพยายามล่อลวงเนหะมีย์ให้ทำบาป (เนหะมีย์ **6:10-13)**

เราจะแยกแยะผู้เผยพระวจนะแท้ออกจากผู้เผยพระวจนะเท็จได้อย่างไร? พระคัมภีร์ให้แนวทางอะไรบ้างในการจำแนกบุคคลเหล่านี้?

- เหตุการณ์เหนือธรรมชาติ
- ความสอดคล้องกับพระคัมภีร์
- การเชิดชูพระคริสต์
- ผลกระทบเชิงบวก
- คำพยากรณ์ที่สำเร็จจริง

เหตุการณ์เหนือธรรมชาติ

"ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร? เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย ลมหายใจพรากไปจากข้าพเจ้าแล้ว"' (ดาเนียล 10:17)

พันธกิจแห่งการเผยพระวจนะมักมาพร้อมกับเหตุการณ์เหนือธรรมชาติ ไม่ว่าจะเป็นเหตุการณ์ที่ปรากฏให้เห็นภายนอก (หมายสำคัญ) หรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เผยพระวจนะเอง

เหตุการณ์เหนือธรรมชาติที่ปรากฏภายนอก

เอลียาห์ยืนยันความถูกต้องในพันธกิจผู้เผยพระวจนะของท่านด้วยการเรียกไฟลงมาเผาผลาญคนที่ไม่เชื่อ

(2 พงศ์กษัตริย์ 1:10)

แท่นบูชาของคนต่างชาติที่เมืองเบธเอลถูกทำลายลงตามถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะนิรนามคนหนึ่ง

(1 พงศ์กษัตริย์ 13:5)

เหตุการณ์เหนือธรรมชาติที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เผยพระวจนะ

ดาเนียลรู้สึกอ่อนแรงและหายใจติดขัดในระหว่างที่ได้รับนิมิต (ดาเนียล 10:17)

อัครทูตยอห์นล้มลงกับพื้นราวกับคนตายเมื่อได้รับนิมิต (วิวรณ์ 1:17)

เหตุการณ์เหนือธรรมชาติเหล่านี้เพียงอย่างเดียวไม่สามารถใช้เป็นเครื่องยืนยันความถูกต้องของผู้เผยพระวจนะได้ เพราะผู้เผยพระวจนะเท็จก็สามารถแสดงหมายสำคัญเหนือธรรมชาติโดยอาศัยฤทธิ์อำนาจของศัตรูได้เช่นกัน (วิวรณ์ 13:13)

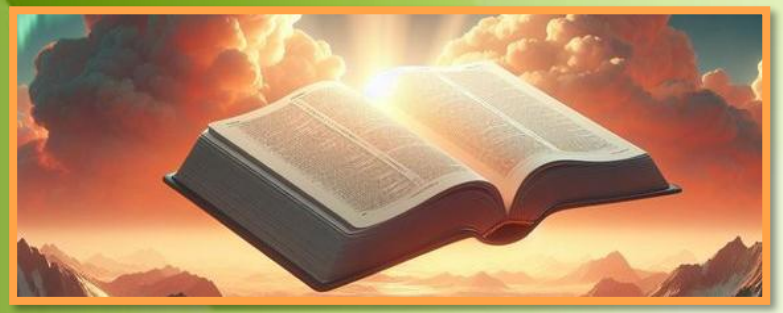

ความสอดคล้องกับพระคัมภีร์

"ไปดูธรรมบัญญัติและถ้อยคำพยาน แน่ทีเดียวคนที่ไม่พูดเช่นข้าพเจ้าก็จะเป็นคนที่ไม่มีรุ่งอรุณเลย"
(อิสยาห์ 8:20)

อิสยาห์ 8:20 ได้วางมาตรฐานที่ชัดเจนสำหรับการทดสอบความถูกต้องของผู้เผยพระวจนะ โดยกำหนดว่าคำกล่าวของผู้เผยพระวจนะนั้นจะต้องสอดคล้องกับ "ธรรมบัญญัติ" (หนังสือห้าเล่มแรกของโมเสส) และ "คำพยาน" (การเปิดเผยที่ตามมาผ่านทางผู้เผยพระวจนะท่านอื่น ๆ)

พระเจ้าทรงสื่อสารความรู้ของพระองค์ผ่านทางผู้เผยพระวจนะ โดยคำนึงถึงขีดความสามารถในการเข้าใจข่าวสารนั้นของประชากรของพระองค์ แนวคิดนี้เรียกว่า "ความจริงที่ค่อย ๆ เปิดเผยออกมา" (**progressive truth)**

ด้วยเหตุนี้ ในแต่ละยุคสมัยจึงมีความจริงที่เหมาะสมกับยุคนั้น ๆ หรือที่เรียกว่า "ความจริงสำหรับปัจจุบัน" (2 เปโตร 1:12) อย่างไรก็ตาม เนื่องจากพระเจ้าทรงเป็นผู้สื่อสารความจริงนี้ และพระองค์ไม่เคยเปลี่ยนแปลง (ยากอบ 1:17) การเปิดเผยใหม่แต่ละครั้งจึงย่อมสอดคล้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับการเปิดเผยที่เคยให้ไว้ก่อนหน้านี้ (เยเรมีย์ 28:8)

ด้วยเหตุนี้ ผู้เผยพระวจนะคนใดก็ตามที่นำเสนอข่าวสารซึ่งขัดแย้งกับคำสอนในพระคัมภีร์ ผู้นั้นย่อมเป็นผู้เผยพระวจนะเท็จ (เฉลยธรรมบัญญัติ 13:1-3)

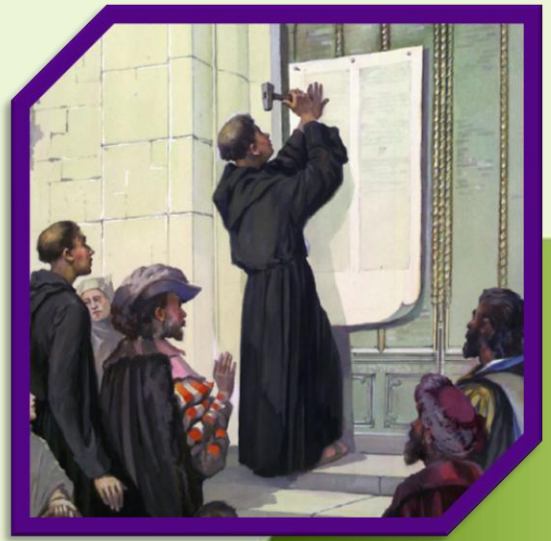

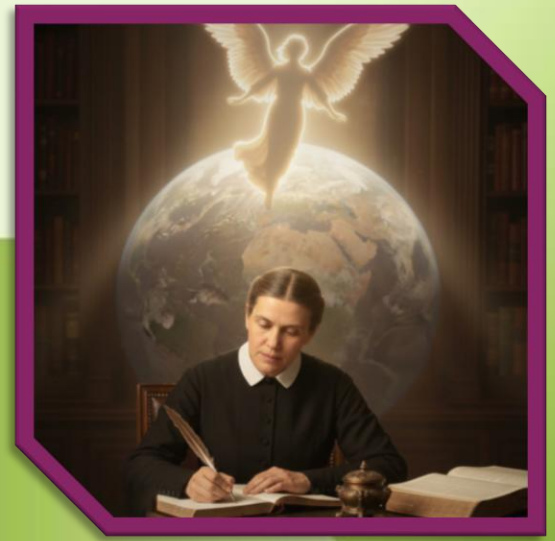

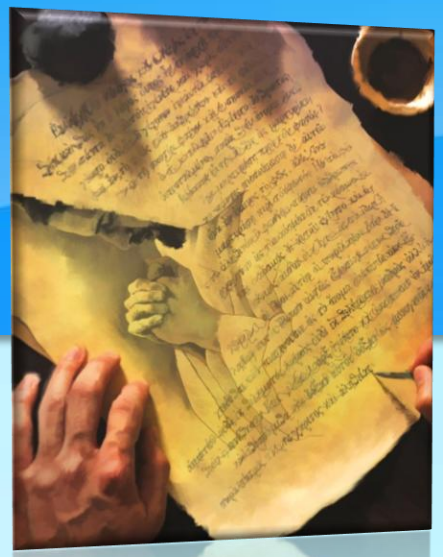

การเชิดชูพระคริสต์

"และวิญญาณทุกดวงที่ไม่ยอมรับพระเยซู วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นศัตรูของพระคริสต์ ซึ่งพวกท่านได้ยินว่าจะมา และขณะนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว" (1 ยอห์น 4:3)

ผู้เผยพระวจนะคนใดก็ตามที่ปฏิเสธว่าพระเยซูทรงมีตัวตนอยู่จริงในประวัติศาสตร์ หรือไม่ได้ให้พระองค์เป็นศูนย์กลางของข่าวสารที่ตนประกาศ ผู้นั้นย่อมเป็นผู้เผยพระวจนะเทียม (1 ยอห์น 4:3)

สอดคล้องกับหลักการนี้ ผู้เผยพระวจนะที่แท้จริงย่อมยอมรับความจริงเกี่ยวกับพระเยซู ดังต่อไปนี้:

ความเป็นพระเจ้าของพระองค์

การที่พระองค์ทรงรับสภาพมนุษย์

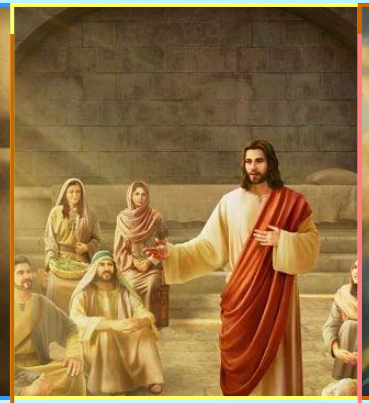

การดำเนินชีวิตที่ปราศจากบาปของพระองค์

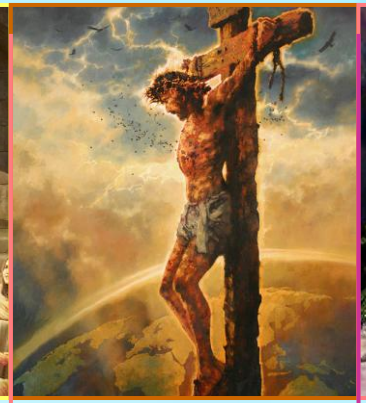

การสิ้นพระชนม์เพื่อไถ่บาปของพระองค์

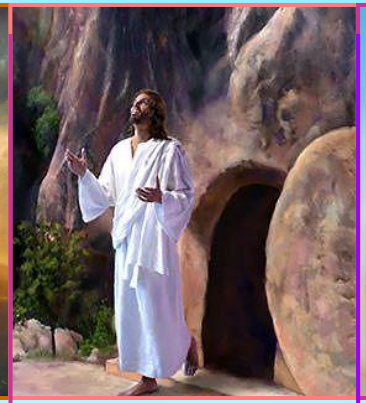

การฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์

พันธกิจในการอธิษฐานเผื่อของพระองค์

การเสด็จกลับมาครั้งที่สองของพระองค์

ผู้เผยพระวจนะที่เชิดชูพระเยซูจะไม่พยายามสร้างกลุ่มผู้ติดตามของตนเองหรือแสวงหาชื่อเสียงให้แก่ตนเอง (กิจการ 4:12) แต่พวกเขาจะพร้อมรับใช้ผู้อื่น โดยไม่ฉวยโอกาสจากผู้คนที่พวกเขาถูกส่งไปหา (มาระโก 9:35; ยอห์น 13:16)

ผลกระทบในเชิงบวก

"“ท่านทั้งหลายจงระวังพวกผู้เผยพระวจนะเทียมเท็จ ที่มาหาท่านนุ่งห่มเหมือนแกะ แต่ภายในนั้นร้ายกาจเหมือนหมาป่า พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา ผลองุ่นนั้นเก็บได้จากต้นไม้มีหนามหรือ? และผลมะเดื่อนั้นเก็บได้จากพืชหนามหรือ?” (มัทธิว 7:15-16 NIV)

ตามคำสอนของพระเยซู เราสามารถจำแนกผู้เผยพระวจนะได้จากผลของพวกเขา (มัทธิว 7:15-16) ผลเหล่านี้มีอยู่สองประเภท ซึ่งทั้งสองประเภทจะต้องเป็นไปในทางบวก

ผลจากข่าวสาร

ข่าวสารของผู้เผยพระวจนะที่แท้จริงจะช่วยเสริมสร้าง หนุนใจ และเรียกร้องให้ผู้คนกลับใจใหม่ (1 โครินธ์ 14:3)

ผลจากตัวผู้เผยพระวจนะ

การดำเนินชีวิตของผู้เผยพระวจนะจะต้องสอดคล้องกับหลักข้อเชื่อที่ถูกต้อง ตัวอย่างเช่น เขาไม่สามารถดำเนินชีวิตในแบบที่ขัดแย้งอย่างชัดเจนกับพระบัญญัติประการใดประการหนึ่งในพระบัญญัติสิบประการได้ (ยูดา 1:16)

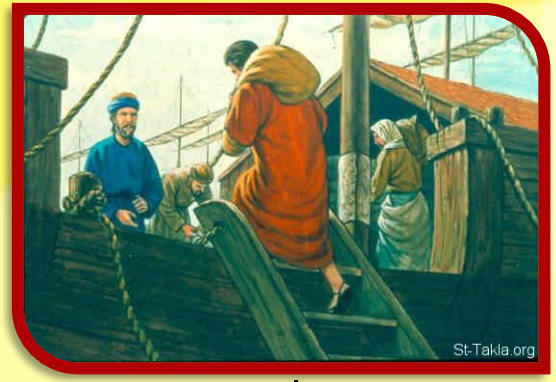

ในฐานะมนุษย์ที่อาจผิดพลาดได้ ผู้เผยพระวจนะย่อมมีโอกาสทำผิดหรือทำบาป เช่น โยนาห์เคยหนีจากพระเจ้า เปาโลเคยตัดสินใจผิดพลาดเกี่ยวกับยอห์น มาระโก และเปโตรเคยแสร้งทำตัวตามวิถีของคนยิว แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่รูปแบบการดำเนินชีวิตปกติของพวกเขา

คำพยากรณ์ที่สำเร็จจริง

"ส่วนผู้เผยพระวจนะผู้เผยว่าจะมีสันติภาพ เมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะนั้น จึงรู้กันว่าพระยาห์เวห์ทรงใช้ผู้เผยพระวจนะนั้นจริง"" (เยเรมีย์ 28:9)

บทบาทของผู้เผยพระวจนะเกี่ยวข้องกับการประกาศเหตุการณ์ในอนาคต (คำพยากรณ์) ดังนั้น จึงสามารถสรุปเป็นหลักเกณฑ์ง่าย ๆ ในการจำแนกผู้เผยพระวจนะได้ว่า หากคำพยากรณ์นั้นเกิดขึ้นจริง ผู้นั้นก็เป็นผู้เผยพระวจนะที่แท้จริง (เยเรมีย์ 28:9) แต่หากคำพยากรณ์นั้นไม่เกิดขึ้นจริง ผู้นั้นก็เป็นผู้เผยพระวจนะเท็จ (เฉลยธรรมบัญญัติ 18:22)

อย่างไรก็ตาม หลักเกณฑ์นี้มีข้อยกเว้นที่เราจำเป็นต้องทำความเข้าใจให้ถูกต้อง ดังนี้:

หากมีการประกาศถึงสิ่งดีที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันใกล้ สิ่งนั้นจะต้องเกิดขึ้นจริงเสมอ (เยเรมีย์ 28:1-4, 15-17)

หากมีการประกาศถึงสิ่งดีที่จะเกิดขึ้นในอนาคตอันไกล สิ่งนั้นอาจไม่เกิดขึ้นจริงเสมอไป เนื่องจากมีเงื่อนไขกำกับอยู่ (เช่น คำพยากรณ์ของอิสยาห์เกี่ยวกับความรุ่งเรืองของอิสราเอลในอนาคต หากพวกเขาต้อนรับพระเมสสิยาห์)

ส่วนคำพยากรณ์ที่ทำนายถึงเหตุร้ายนั้น มักมีเงื่อนไขกำกับอยู่เสมอ หากมีการกลับใจ เหตุการณ์นั้นก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้ (ดังที่เคยเกิดขึ้นกับเมืองนีเนเวห์หลังจากที่โยนาห์ได้ประกาศเตือน)

“พระวิญญาณไม่ได้ประทานมา—และไม่มีวันที่จะประทานมา—เพื่อเข้ามาแทนที่พระคัมภีร์ เพราะพระคัมภีร์ระบุไว้อย่างชัดเจนว่าพระวจนะของพระเจ้าคือมาตรฐานที่ใช้ทดสอบคำสอนและประสบการณ์ทั้งปวง”

E. G. W. (The Great Controversy, p. 7)

“การล่อลวงครั้งสุดท้ายของซาตานคือการทำให้คำพยานแห่งพระวิญญาณของพระเจ้าหมดความหมายลง “ที่ใดไม่มีนิมิต ประชาชนก็ขาดการยับยั้งชั่งใจ” (สุภาษิต 29:18) ซาตานจะดำเนินกลอุบายอย่างแยบยลผ่านช่องทางและวิธีการต่าง ๆ เพื่อสั่นคลอนความเชื่อมั่นของประชากรที่เหลืออยู่ของพระเจ้าที่มีต่อคำพยานที่แท้จริง มันจะนำนิมิตปลอมเข้ามาเพื่อชักนำไปในทางที่ผิด โดยผสมผสานสิ่งเท็จเข้ากับความจริง จนทำให้ผู้คนรู้สึกรังเกียจและมองว่าทุกสิ่งที่อ้างว่าเป็นนิมิตนั้นเป็นเพียงความคลั่งไคล้เพ้อเจ้อ แต่สำหรับผู้ที่มีใจซื่อตรง เมื่อได้เปรียบเทียบระหว่างสิ่งที่เท็จกับสิ่งที่จริงแล้ว พวกเขาก็จะสามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งเหล่านั้นได้”

E. G. W. (Selected Messages, book 2, p. 78)

ภาคผนวก: เอลเลน จี ไวท์ได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้เผยพระวจนะ

ก่อนที่จะยอมรับเอลเลน จี. ไวท์ (**Ellen G. White**) ในฐานะผู้เผยพระวจนะที่แท้จริง กลุ่มผู้เชื่อชาวแอดเวนตีสได้เปรียบเทียบตัวบุคคลและข่าวสารของเธอกับหลักเกณฑ์ในพระคัมภีร์ ซึ่งใช้สำหรับระบุตัวผู้เผยพระวจนะที่แท้จริง ดังนี้:

เหตุการณ์เหนือธรรมชาติ	ในระหว่างที่ได้รับนิมิต เอลเลนได้แสดงปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติหลายประการ เช่น การไม่หายใจ หรือการมีพละกำลังเหนือกว่าคนปกติ (เช่น การชูพระคัมภีร์เล่มใหญ่ของครอบครัวค้างไว้ด้วยมือเดียวเป็นเวลาหลายชั่วโมง)
ความสอดคล้องกับพระคัมภีร์	เราไม่พบสิ่งใดในงานเขียนของเธอที่ขัดแย้งกับข่าวสารในพระคัมภีร์ ตัวเธอเองมักสนับสนุนให้ผู้คนศึกษาพระคัมภีร์และขอให้ผู้อื่นตรวจสอบงานเขียนของเธอโดยเทียบเคียงกับหลักคำสอนในพระคัมภีร์เสมอ
การเชิดชูพระคริสต์	ข่าวสารหลักของเธอเป็นเรื่องเดียวกันมาโดยตลอด นั่นคือ การมุ่งเน้นไปที่พระคริสต์เพียงผู้เดียว
อิทธิพลเชิงบวก	ทั้งผู้ที่รู้จักเธอเป็นการส่วนตัวและผู้ที่ได้อ่านงานเขียนของเธอ ต่างยืนยันได้ว่าอิทธิพลของเธอส่งผลในเชิงบวกต่อประสบการณ์ชีวิตคริสเตียนของเรา
คำพยากรณ์ที่เกิดขึ้นจริง	ตัวอย่างเช่น เหตุการณ์สงครามกลางเมืองอเมริกาที่ยืดเยื้อ (ซึ่งมีการพยากรณ์ไว้ในปี ค.ศ. **1861**) หรือเหตุการณ์ไฟไหม้ที่ทำลายอาคารของสำนักพิมพ์ **Review & Herald** (ซึ่งมีการพยากรณ์ไว้ในปี ค.ศ. **1901** และเกิดขึ้นจริงในปี ค.ศ. **1902**)